

Εργατική αντεπίθεση, όχι κοινοβουλευτικοποίηση και αγωνιστική αναδίπλωση

Μιχάλης Ρίζος

Για την ανατροπή της αντεργατικής οικονομικής πολιτικής

Τις ώρες που γράφονται αυτές οι γραμμές συζητιέται στο αστικό κοινοβούλιο (και όλα δείχνουν ότι θα ψηφιστεί) όχι «ένας ακόμα αντιλαϊκός προϋπολογισμός», αλλά ένας προϋπολογισμός ληστείας για τα εργατικά δικαιώματα, που περιλαμβάνει «σε ένα πακέτο» νέα φοροεπιδρομή στο λαϊκό εισόδημα, ματωμένα πλεονάσματα, καρατόμηση δημοσίων δαπανών, απόλυτη προστασία στα κέρδη τραπεζών, εφοπλιστών, χρηματιστηρίου ενέργειας, εκτόξευση πολεμικών εξοπλισμών.

Αν σε αυτά προστεθεί ο νόμος για τον κατώτατο μισθό (για τα «ανώτατα κέρδη» θα ήταν ο καλύτερος όρος) η διαπίστωση είναι ολοφάνερη: Δεν έχει ξαναεφαρμοστεί, τουλάχιστον τα μετεμφυλιακά χρόνια, αντίστοιχη οικονομική πολιτική με την απευθείας παρέμβαση κυβερνήσεων και κράτους, που συνδυάζει το κοινωνικό με το πολεμικό σφαγείο, εμφανίζει τόσο ξεκάθαρη ενίσχυση του κεφαλαίου, παραδίδει τα πάντα στη δημοσιονομική ασφυξία της ΕΕ και της αποπληρωμής του χρέους.

Σε αυτή τη χρονική στιγμή αναδεικνύεται **με δραματικό τρόπο η αδυναμία του**

εργατικού κινήματος να έρθει στην «μπροστινή σκηνή της ιστορίας» και όχι για μια ακόμη φορά να γίνεται **θλιβερός κομπάρσος-παρακολουθητής του κοινοβουλευτικού μαζιλαροπόλεμου, στο πλαίσιο της ευρύτερης και **στρατηγικής συναίνεσης με την πολιτική της ΝΔ ή των άσφαιρων ασκήσεων υποταγής του αστικοποιημένου συνδικαλισμού, ιδιαίτερα στα τριτοβάθμια όργανα.****

Ιδιαίτερα προβληματικές οι επιλογές του ΠΑΜΕ και η άρνηση κλιμάκωσης

Όλα αυτά έχουν αναδειχτεί εδώ και καιρό από τις μαχόμενες, ταξικές δυνάμεις του κινήματος. Το μεγάλο, όμως, ζήτημα είναι η εντυπωσιακή **υποχώρηση συμβιβασμός του ΠΑΜΕ** (προφανώς με επιλογή του κόμματος που βασικά το στηρίζει) με τις αστικές επιλογές ή καλύτερα η **απόσυρσή του από τον πολιτικό αγώνα** –με όρους κινήματος– για την **ανατροπή της αντεργατικής οικονομικής πολιτικής.**

Μήπως είναι **άδικη ή υπερβολική** αυτή η κριτική; Ας δούμε τα **γεγονότα.**

Το **ΠΑΜΕ** δεν έβαλε ποτέ και πουθενά κανένα άλλο σχέδιο πανεργατικής μάχης πλην της (ομόφωνα αποφασισμένης σε ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ) **απεργίας στις 20 Νοέμβρη.** Σε οποιαδήποτε δε πρόταση άλλων ταξικών δυνάμεων (Παρεμβάσεις Δημοσίου, ΑΤΕ ΕΚΑ, Ταξική Εργατική Συσπείρωση ΕΚ Πειραιά, κλαδικά σχήματα) για **απεργιακή κλιμάκωση μετά τις 20 Νοέμβρη** ανταπάντησαν με «κλιμάκωση» απογευματινών συλλαλητηρίων ή σποραδικών τρίωρων στάσεων εργασίας **για την τιμή των όπλων.**

Το κυριότερο όμως δεν είναι αυτό. Το ΠΑΜΕ αξιοποιεί την εμφανέστατη εκλογική του άνοδο σε πολλά σωματεία, ομοσπονδίες, εργατικά κέντρα δημόσιου και ιδιωτικού τομέα **όχι για να οξύνει την ταξική πάλη αλλά για να την κοινοβουλευτικοποιήσει.** Διότι, τι άλλο μπορεί να σημαίνει η πρόσδεση μαχητικών πλαισίων αγώνα εκατοντάδων σωματείων, οι εργατικοί «αντινόμοι», **όχι σε αποφάσεις συνελεύσεων, σε συντονισμούς σωματείων, σε αποφάσεις απεργιακής κλιμάκωσης αλλά σε επερωτήσεις των κοινοβουλευτικών εκπροσώπων του ΚΚΕ** στο κοινοβουλευτικό θέατρο, με το γνωστό συσχετισμό και τις προειλημμένες αποφάσεις. Χώρια που, βασικά σημεία των προτάσεων αυτών (πχ αύξηση κατώτατου μισθού στα 950 ευρώ μεικτά) λαμβάνουν υπόψη, και περιορίζονται, στα κατά Μητσοτάκη **«όρια της οικονομίας»** και τις **«κοστολογημένες προτάσεις».**

Όταν επομένως αντιλαμβάνεσαι τον πολιτικό αγώνα για τα δικαιώματα της εργατικής

τάξης ως **κοινοβουλευτικό support ενός κόμματος**, όταν υποβαθμίζεις τα **πολιτικά αιτήματα ρήξης** (εθνικοποιήσεις, απειθαρχία-ρήξη με την ΕΕ και το Σύμφωνο Σταθερότητας), όταν δεν εναντιώνεσαι στις **πολεμικές δαπάνες** παρά μόνο σε όσες «εξάγονται» εκτός συνόρων, λογικό είναι να εμφανίζεις ως διέξοδο την εκλογική ενίσχυση εντός του πεδίου της αστικής πολιτικής και των θεσμών της (γι' αυτό αποδεχόμαστε δια της συμμετοχής και τις **ηλεκτρονικές εκλογές**, έτσι δεν είναι;). Έτσι αναπαράγεται ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός και τα **«συμπεράσματα»** ότι η αναζήτηση μιας κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας για να μην περνάνε τέτοια νομοσχέδια και προϋπολογισμοί είναι η διέξοδος που θα πρέπει να κυνηγήσει το εργατικό κίνημα. Το ίδιο παραμύθι δηλαδή με το **ΣΥΡΙΖΑ του 2012-15** και την συγκυβέρνηση **ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ**. Και για τους παλιότερους, **η γραμμή του ΚΚΕ Εσωτερικού, των κυβερνήσεων Τζαννετάκη και Ζολώτα των ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, Συνασπισμού...**

Να σημειωθεί ότι στο ίδιο παιχνίδι των κοινοβουλευτικών αυταπατών και της δήθεν αντιπολίτευσης, με περισσό θράσος, εμφανίστηκαν στις πρόσφατες συνεδριάσεις της βουλής κυβερνητικά κόμματα ή θραύσματα τους (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, ΝΕΑΡ, Πλεύση Ελευθερίας) που είχαν πρωτοστατήσει στο αντεργατικό πογκρόμ παλιότερα, καταθέτοντας επίσης επερωτήσεις και σχέδια νόμου **«κοινωνικής προστασίας»**.

Για την αναγκαία εργατική αντεπίθεση πρέπει να πούμε **«όχι» στην κοινοβουλευτικοποίηση** και το διαλυτικό σχέδιο για το κίνημα. Στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σχοινί συναγωνιστές του ΠΑΜΕ.

ΥΓ. Παραθέτουμε σχόλιο του Ριζοσπάστη για την κριτική των ρευμάτων ταξικής χειραφέτησης στο ΠΑΜΕ.

«Υπηρεσίες

Συζήτηση για τα Εργασιακά και τους μισθούς προχθές στη Βουλή. Χιλιάδες διαδηλωτές στο Σύνταγμα, ύστερα από κάλεσμα του ΠΑΜΕ, απαιτούσαν την απόσυρση του απαράδεκτου κυβερνητικού νομοσχεδίου, αλλά και την υπερψήφιση της πρότασης νόμου που κατέθεσαν πάνω από 630 σωματεία για την επαναφορά των Συλλογικών Συμβάσεων. Ποιοι «καταψήφισαν» τη συγκεκριμένη πρόταση νόμου, πριν καν φτάσει στη Βουλή; Από τη μία, οι γνωστοί εργатоπατέρες της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, που προσκυνούν τον πυρήνα της πολιτικής κυβέρνησης και ΕΕ για τους μισθούς. Και, από την άλλη, κεντρικοί συνδικαλιστές από ΝΑΡ/ΑΝΤΑΡΣΥΑ και

άλλες ομάδες του συγκεκριμένου χώρου. Οι τελευταίοι μάλιστα, που ειδικεύονται στα γνωστά ...«λεβέντικα», απουσίαζαν εκκωφαντικά από κάθε κινητοποίηση στην Αθήνα και σε όλη τη χώρα ενάντια στον νόμο – έκτρωμα της κυβέρνησης. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι οργανώσεις τους δεν μπόρεσαν καν στον κόπο να γράψουν μια ανακοίνωση για τα ...μάτια του κόσμου, να καταγγείλουν έστω στα λόγια την κυβέρνηση. Δεν είναι λοιπόν απλά μια ταύτιση που «βγάζει μάτι» με τα κόμματα και τους συνδικαλιστές της εργοδοσίας σε ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και αλλού. Είναι στην πράξη πλήρης υποταγή σε αντεργατικούς νόμους και σχεδιασμούς και πολύτιμες υπηρεσίες σε όσους πασχίζουν να εξουδετερώσουν λαϊκές αντιδράσεις...».

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Πριν στο φύλλο 14-15 Δεκεμβρίου